

ville nægte, at en hel Del af de Byrder, vi har maattet bære, har været nødvendige paa Grund af Krigssituationen; hvis den ikke havde været, vilde det ikke have været nødvendigt at lægge alle disse Byrder paa Befolkningen. Den højtærede Regering har jo lovet os, at alt dette skulde ophæves, og den har jo ogsaa ophævet Prisreguleringerne og alt, hvad der kunde gøre Livet nogenlunde billigt at leve. Men Byrderne hviler stadig paa os, og det er i allerhøjeste Grad beklageligt, at der, efter hvad den højtærede Statsminister har udtalt, heller ikke i Aar kan være Tale om, at der kan ske Nedsættelser; det er beklageligt, navnlig i Betragtning af den sociale Krise, vi befinder os i.

Det har vist sig, at den nye Indtægt, som Regeringen gennem Restaurationsskatten skaffede Statskassen i Fjor, og som mange, for ikke at sige alle, er Modstandere af, i 3 Maanedes Tid har givet over 5 Mill. Kr., hvoraf København alene har maattet betale ca. 2½ Mill. Kr. Vi, der den Gang hævdede, at saaledes vilde denne Lov komme til at virke, har saaledes faaet Ret. Den store Del af Landet har været fri for at bære disse Byrder, dem har Byerne maattet bære. Nu ved jeg, der er dem, der vil sige: Ja, men hvad vil I da gaa paa Restauration for? I kan jo holde jer derfra. Men vi har jo ogsaa en Restauration her i Rigsdagen, og jeg ser daglig, at der maa vi alle sammen paa et eller andet Tidspunkt søge hen, og det er ligesaa med Befolkningen her i Byen og i andre Byer; der lever Tusinder af Mennesker, som er nødt til at besøge disse Steder. Det er saaledes en meget stor Ekstraskat, som bliver lagt paa disse Mennesker, og som for øvrigt er uretfærdig af mange forskellige Grunde, ogsaa for den Mand eller Kvinde, som har den Forretning at handle med disse Varer. En Beværter, en næringsdrivende paa dette Omraade, maa betale direkte Skat, ligesaa vel som vi alle sammen maa gøre det, til Staten og Kommunen, de Varer, han handler med, er beskattet flere Gange, enkelte af dem i den Grad, at hvis det skulde regnes ud i Procenter, blev det Tusinder af Procent, der er lagt paa, og naar han saa endelig sælger Varerne og sætter dem paa Bordet, skal der igen betales en Skat. Jeg kommer til at huske paa, at vi for nogle Aar siden i Københavns Borgerrepræsentation havde en Dame, som ved Budgetbehandlingen havde fundet paa, at Kommunen skulde have nye Indtægter, og hun talte da om, at man f. Eks. kunde lægge Skat paa Pianoer, man kunde lægge Skat paa Kanariefugle, og saa sluttede hun med at sige, at man

først og fremmest skulde lægge Skat paa alle de Mandfolk, der ikke vilde gifte sig. Der er altsaa Udsigt til nye Skatteobjekter, hvis vi skal fortsætte, som vi har gjort hidtil, men naar man kommer ud i Befolkningen og taler med Folk, kan man alligevel mærke, at der er en meget stor Utilfredshed med de Byrder, som paa den Maade paalægges.

Til Slutning vil jeg komme ind paa en Sag, som ret ofte har været omtalt her. Jeg skal slet ikke komme ind paa vore store Udgifter til Militærvæsenet; de er jo nu fastslaaet, under stor Beklagelse fra min Side og fra mit Partis Side, for dem bærer Flertallet Ansvaret. Men man har ofte under den Kamp, som mit Parti har ført imod disse store Udgifter, fra de Konservatives og Venstres Side omtalt, at Socialdemokratiet her i Landet ikke havde den samme Opfattelse af denne Sag, som f. Eks. Socialdemokratiet i Sverige, og særlig har man nævnt en Mand som Hjalmar Branting, der jo var blevet Militarist, efter de Udtalelser, som er fremkommet her paa Rigsdagen. Jeg har søgt nærmere Oplysning om denne Sag, og jeg har da faaet Bemyndigelse til at meddele, at dette ikke forholder sig rigtigt. Socialdemokratiet i Sverige, der vandt en Sejr ved sidste Valg, saaledes at det maatte overtage Regeringen, udsendte til alle Vælgere en Proklamation fra Partiet under Titelen: Frem mod Afrustning. I dette Skrift findes der ogsaa stenografisk Gengivelse af Udtalelser af Hr. Hjalmar Branting, der viser, at han kæmper lige saa ivrigt, som vi gør det her i Landet, for at blive af med de kolossale Byrder, som Militæruddgifterne udgør ogsaa derovre. Som et Bevis paa, at man har været i Stand til, selv om Regeringen ikke har Flertal i Rigsdagen, alligevel at øve meget stor Indflydelse paa Militæruddgifternes Nedsættelse, skal jeg oplyse, at disse var i 1920 211 Mill. Kr., de er i 1921 af Socialdemokratiet trykket ned til 208 Mill. Kr., og de er for dette Aar budgetteret til 165 Mill. Kr.; og for det første Halvaar i 1923 mener man at komme ned paa 71½ Mill. Kr. Disse Oplysninger er nøjagtige, og jeg haaber derfor, at ærede Medlemmer af dette Ting, baade her i Salen og udenfor denne Sal, naar de vil angribe Socialdemokratiet paa dette Punkt, vil huske paa, at her har der været forelagt Tal, der er nøjagtige og paalidelige; hvilke Personer jeg har dem fra, ønsker jeg ikke at meddele her.

H. P. Hansen (Randers Amt): Der blev i Fjor i November Maaned til Mini-